

Ač se vám to bude zdát nepravděpodobné, tento příběh se skutečně stal (ostatně jako všechny, které jsem tu popsal). Je starý už pětatřicet let. Jdu kolem kuchyně a vidím, jak kuchař Rudla sedí na bobku u velkého míchače na těsta. Stroj má vypnutý a rukou šátrá v mase. Říkám: „Ty vole, proč si to nezapneš? Takhle to budeš míchat až do večera.“ To, co mi odpověděl, mi málem vyrazilo dech: „Já si tamhle u stolku čistil skleněné oko, a když jsem si ho nandával zpět, vypadlo mi a doskákalo až sem. Tak jsem míchač hned vypnul a musím ho v tom mase najít. Nechce se mi znova jet do Prahy, aby mi dělali nové.“ I když je to smutné, musím se smát. Druhý den ráno, když jdu psát jídelní lístky, povídám: „Šéfe, jdu psát jídelní lístek, mám napsat, že dneska bude sekaná pečeně s volským okem?“ Když vidím, že bere do ruky dranžírák, rychle mizím.

Jednou si nás zavolal pan vrchní a povídá: „Chlapci, půjdete roznést kávu a dortíky do domova důchodců. Mají tam nějakou slávu. Budete tam do večera obsluhovat babičky, aby to nerozlily, pěkně se o ně postaráte.“ Tak jsem s Čendou vyrazil na místo. Musím ještě dodat, že tenkrát v televizi běžel seriál Stíny nad Notre Dame, kde vystupoval jakýsi komisař Štětke. To jméno se nám tak zalíbilo, že jsme si tak ze srandy začali říkat navzájem. Dorazíme do sálu a hned se pouštíme do obsluhy. V jednu chvíli na mě Čenda přes půl místnosti zavolal: „Štětke, pojď sem!“ Nevšiml si ale, že mezi námi stojí skupinka pěti žen. Vévodila jí jedna velmi korpulentní dáma. Když to oslovení zaslechla, otočila se a povídá: „Já ti dám, štětko! Pojď sem, že ti bude prdel malá!“ A flákla mu takovou facku, že když ke mně přišel, z jeho tváře šla odezírat chiromantie (neboli čtení z ruky). Čenda hlesne: „Podívej se na babizny, ještě nás tady budou mlátit.“ Chtěl jít domů, ale přemluvil jsem ho, abychom ještě chvíli zůstali. Ostatně, líbila se mu tam jedna starší ošetřovatelka a měla být taneční zábava, tak to na ni chtěl zkusit. Když začala hudba hrát, dodal si odvahy a přišel

Kamarád to dělal neuvěřitelně mazaně. Když byla hospoda narvaná k prasknutí, nahrál si ten hospodský rachot, cinkání půllitrů a hlasný hovor na magnetofon. No a jakmile přišlo nařízení se zavíračkou v osm hodin večer a lokál musel být prázdný, zatáhl v oknech závěsy a ten magnetofon pustil na plné pecky. Pak si s kolegou v klidu sedli ke stolu, uvařili si kávu a čekali. Za půl hodiny se před podnikem s kvílením brzd shromáždilo několik aut měšťáků. Jakmile kámoš zpoza záclony viděl, že přijíždějí, magnetofon vypnul. Policajti vtrhli dovnitř a nestačili se divit. Na dispečink dostali udání, že je v hospodě hlasitá sešlost, a přitom nikde ani noha. Otrávení zase odjeli. Kamarád plánoval: „Ještě to udělám několikrát a už nebudou jezdit vůbec. A pak si sem svolám kámoše a uspořádáme pařbu!“ Zkrátka a dobře – na vynalézavého českého hospodského si žádná vrchnost jen tak nepřijde.

Telefonát: „Dobrý den, já jsem četl, že nabízíte dvoulůžkový pokoj na tři noci za necelé tři tisíce korun. A píšete tam, že v ceně jsou snídaně a neomezené teplé nápoje po celou dobu pobytu. Tak jsem se chtěl zeptat: kdybychom si dali třeba víno a nechali si ho u vás trochu ohřát a to samé pak udělali s pivem... jestli to pak teda taky nemusíme platit, když to technicky vzato bude teplé?“ Zhluboka se nadechnu a povídám: „Vážený pane, my vám na přání ohřejeme i archivní koňak nebo cokoli jiného, co budete chtít... ale máme bohužel totálně vyprodáno až do konce roku.“ Kuchař to slyší a znechuceně kroutí hlavou: „Měl jsi jim říct, že jim klidně zchladíme i vlastní moč!“ A že takových kreténů, jako jsou oni, sem denně volají celé desítky... Lidi jsou fakt čím dál víc padlí na hlavu.

Ve schránce mi přistál e-mail: „Pane vedoucí, četli jsme, že pronajímáte salonky, tak bychom si v pátek přišli pro klíče. V sobotu si u vás uděláme akci pro padesát lidí. Jídlo a pití budeme mít svoje. Vše si navezeme do lednic už v pátek k večeru. A prosím vás, také budeme potřebovat bílé ubrusy. Nádobí po sobě samozřejmě umyjeme, WC i salonek se budou lesknout! A v pondělí budete mít klíče zpátky. Jenom bychom vás poprosili, aby nám jeden z vašich zaměstnanců ukázal, kde co máte.“ Moje odpověď: „Moc rád bych vám odpověděl, ale bohužel ještě teď lapám po dechu.“

Stojím s Čendou u abyzu, když do mě dloubne loktem: „Podívej se na tamhletoho inteligenta. Jenom si dosedl a už stihl posmrkat všechny ubrousky, které jsme měli prostřené na stole.“ Čenda popadne jídelní lístek a jde k němu. Slyším hosta ptát se: „Pane vrchní, přinesl byste mi nějaké ubrousky? Já jsem si své zapomněl v autě.“ Když vidím, jak si Čenda rovná patku, je mi jasné, že nad něčím špekuluje. Za chvíli vidím Čendu, jak kráčí zpátky ke stolu, v ruce nese pár ubrousků a ruličku toaletního papíru. Náklad postaví před hosta a povídá: „Tak tady máte kapesníky na tu rýmu... a preventivně jsem vám ještě přibral rolku toaletního papíru, kdybyste ho náhodou potřeboval. To víte, štěstí přeje připraveným.“ Čenda spokojeně odchází, zatímco host podivně kouká. Musím se otočit, aby ten chlap neviděl, jak se směju. Host si pak před odchodem sbalil do tašky jak všechny ubrousky, tak i ten toaletní papír – zřejmě jako vzpomínku na prvořádný restaurační servis.

Čenda v našem podniku končí, protože se nesnesl se soudružkou vedoucí. Je to stará kovaná komunistka a nikdo ji nemá rád.

Čenda stojí u výčepu a kolem prochází právě ona. Kouká na Čendu a povídá: „Vy jste nějaký otrávený.“ Čenda: „Byl jsem včera na houbách.“

Soudružka: „A vy jste snědl nějakou otrávenou?“ Čenda: „To ne, houby znám, tak to je v pohodě. Ale otrávený jsem už jenom z toho, když vás vidím.“ Všichni se otočíme zády, aby nebylo vidět, že se smějeme. Soudružka chvíli kouká a pak odejde. No a Čenda odejde za dva měsíce...

Pan vrchní Malina povídá jednou mému kolegovi: „Tak, chlapče, celou noc jsem přemýšlel o tom, co by bylo nejlepší pro tebe a hlavně pro hosty, a už jsem na to přišel. Ještě mi přines kávičku, ale nepolej mě, znáš se, a já ti to pak řeknu.“ Když kolega přinesl kávu, nadšeně vyzvídá: „A co jste vymyslel, pane Malino?“ Emílek si dal delší pauzu a s úsměvem pronesl: „Chlapče, nejlíp uděláš, když se na to povolání vysereš.“

Akce končí, s Čendou stojíme u výčepu a loučíme se s hosty. Čenda mi sem tam k někomu utrousí nějakou poznámku. Zrovna odchází host v růžové košili a Čenda si neodpustí: „Tak to je tutově teplouš. Už podle toho, jak se mnou mluvil, jaká dělal gesta, a navíc občas mluvil v ženském rodě.“ Vtom si to dotyčný namíří rovnou k nám a povídá Čendovi: „Prosím vás, dal byste mi telefonní číslo?“ Čenda zrudne a okamžitě vystartuje: „Nezlobte se, ale já nejsem gay. Chlapům svoje číslo nedávám!“ Pán se zarazí a povídá: „Vy jste mě nenechal domluvit... já jsem chtěl číslo na taxík.“ Čenda tam začne něco zmateně blekotat a to číslo mu nakonec najde. Jakmile chlap odejde, prohodím: „Ty vole, to bylo slušný faux pas!“ Čenda: „Faux pas se musí zapít. A stejně si myslím, že kdybys tam ty nebyl, chtěl by číslo na mě.“ A šli jsme na jedno malé.

